

Den sidste sag på dagsordenen var:

Valg af 15 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om børnetilskud [af Petra Petersen m. fl.].

Valgt blev: *Strøm, Kaj Andresen, Holger Eriksen, H. C. Hansen, Kai Jensen, Hans Knudsen, Edel Saunte, Lorentzen, Søren Andersen, Ladefoged, Poul Møller, Gottschalck-Hansen, Erna Sørensen, Svend Jørgensen og Kjeldgaard Iversen.*

Formanden: Der er ikke mere at foretage i dette møde.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 22. januar, kl. 13 med følgende dagsorden:

Forespørgsel til udenrigsministeren af Aksel Larsen m. fl.

Mødet hævet kl. 13²⁵.

54. møde.

Torsdag den 22. januar kl. 13.

Formanden: I skrivelse af gårds dato meddeler justitsministeren, at hun ønsker mundtligt her i tinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændringer i lov om rettens pleje. (Udvidelse af antallet af dommere i Højesteret m. m.).

Den eneste sag på dagsordenen var:

Forespørgsel til udenrigsministeren af Aksel Larsen m. fl. („Hvad har regeringen gjort for at støtte bestræbelserne for at hidføre våbenstilstand i Korea? Hvilket standpunkt har den danske delegation taget ved afstemningerne om dette spørgsmål på De Forenede Nationers generalforsamling, og hvorledes motiveres dette standpunkt?“)

Ordføreren for forespørgerne (Aksel Larsen): Krigen i Korea har nu været i over 2½ år og har ført forfærdelige lidelser, ødelæggelser og mord over det ulykkelige land;

den har medført lidelser også for andre nationer og store tab, bl. a. blandt de amerikanske soldater, samtidig med at den er en bestandig kilde til fare for verdensfreden. Derfor burde man fra alle sider være enig om at gøre et alvorligt forsøg på at bringe denne krig til ende, i det mindste bringe fjendtlighederne til ophør.

Om spørgsmålet våbenhvile har der været forhandlet i langt over et år på vekslende steder i Korea mellem repræsentanter for Amerikas Forenede Stater som den ene part og repræsentanter for den koreanske folke-republik og for de kinesiske frivillige som den anden part under forhandlingerne. Forhandlingerne har været meget langstrakte, der har været holdt en uendelig mængde møder, men den 13. juli 1952 meddeltes det, at efter en række lukkede møder var man i våbenstilstandskommissionen nået til enighed om alle våbenhvileaftalens 63 paragraffer. Man var allerede nået til enighed i et møde den 4. juli, men endnu den 13. juli var der ikke foretaget noget fra USAs side for at føre aftalen ud i livet.

Det spørgsmål, der havde været mest og længst strid om, var spørgsmålet om krigsfangerne og deres hjemsendelse. Herom var der udarbejdet et kompromisforslag gående ud på, at alle krigsfanger af fremmed nationalitet, de kinesiske frivillige, de amerikanske, de britiske og andre såkaldte FN-tropper, skulle hjemsendes for at føre et fredeligt liv. De koreanske krigsfanger, hvis hjem ikke findes på den side, hvor de holdtes som fanger, skulle hjemsendes, medens de, der har deres hjem på den side, hvor de var fanger, skulle have lov til at vende direkte hjem.

For at gennemføre denne ordning i praksis var det aftalt, at man skulle foretage en omklassificering af fangerne på de lister, som de to parter udvekslede allerede den 18. december 1952. USAs myndigheder har imidlertid ikke foretaget sig noget for at gennemføre denne omklassificering. Da der endelig blev holdt et regulært åbent møde i våbenstilstandskommissionen den 25. juli 1952, fik det på sin vis et overraskende forløb. Den amerikanske hoveddelegerede, general Harrison, brød den trufne aftale om krigsfangerne og stillede et amerikansk ultimatum om, at den anden part skulle anerkende det amerikanske princip, som man allerede tidligere havde frafaldet, om en såkaldt frivillig hjemsendelse, det vil sige i realiteten at give ret til eller mulighed for